



## מ"ת 50996/01/16 - מדינת ישראל נגד יוסף אל אפיניש (עציר)- בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

10 פברואר 2016

מ"ת 50996-01-16 מדינת ישראל נ' אל אפיניש(עציר)

לפני כבוד השופטת שוש שטרית  
המבקשת

מדינת ישראל  
ע"י ב"כ עו"ד נמרוד שחל

נגד  
המשיב

יוסף אל אפיניש (עציר)- בעצמו  
ע"י ב"כ עו"ד פאולה ברוש

[פרוטוקול הושמט]

### החלטה

1. בפניי בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו, זאת על רקע כתב אישום המייחס לו עבירות של פריצה לרכב, גניבת רכב, חבלה במזיד ברכב וגניבה מרכב.

2. על פי העובדות בכתב האישום, בין התאריך 16/1/2016 בסמוך לשעה 17:00, לתאריך 17/1/2016 בשעה 6:15, התפרץ המשיב לרכב מסוג סיטרואן ברלינגו מ.ר. 45-050-78 (להלן: **הרכב**), השייך לחברת חטיב הנדסה אשר היה בשימוש של קיריל פוזין (להלן: **המתלונן**), ואשר חנה ברחוב אילה 5 בבאר שבע.

המשיב החדיר חפץ חד בין מנעולי דלתות ימין ושמאל תוך עיקום המנעולים פתח את דלת הרכב, נכנס פנימה, עקר את מנעול מתג ההנעה, חיבר מחשב רכב אל המנוע, הניע את הרכב ונסע לכיוון מחסום מיתר שם ניסה להעבירו לתחומי הרשות הפלסטינאית.

המאבטחת במחסום עצרה את המשיב והוא נמלט עם הרכב תוך שהוא מותיר את תעודת הזהות שלו בידי הבודקת.

המשיב נטען הרס במזיד את דלתות הרכב בכך שעיקם אותם וכן את מתג ההנעה בכך שעקר אותו וקרע חוטים.

עוד עפ"י המתואר, המשיב גנב מהרכב כלים המשמשים למדידה, טלפון נייד, ארנק ובו כרטיסי אשראי ו 300 ₪



במזומן.

3. ב"כ המשיב טענה כי התיק מבוסס על ראיות נסיבתיות, ובהתייחס לכך, יש לטענתה, הסבר שאינו בבחינת מסקנה מרשיעה. טענתה העיקרית הינה כי תעודת הזהות של המשיב אשר נמסרה ע"י נהג הרכב למאבטחת במחסום, נלקחה מרכבו של אחיו של המשיב אשר נגנב בין 16.1.2016 - 17.1.2016, כתימוכין לכך הפנתה לעדותו של אחיו של המשיב, ראיד אל פיניש.

עוד טענה למחדל חקירתי בנוגע לזיהוי המשיב ע"י המאבטחת במחסום מיתר. זה בוצע רק על פי נתוני תעודת הזהות וללא שנערך מסדר זיהוי.

טענה נוספת עניינו באיכון מכשיר נייד שאינו שייך למשיב ורמת הדיוק של איכון טלפון סלולארי בכלל.

אשר לעילת המעצר- טענה כי ככל שיימצאו ראיות לכאורה, כי גם אז לא קמה עילת מעצר, שכן מדובר בעבירת רכוש יחידה ללא תחכום וללא תכנון מוקדם.

4. לאחר שעיינתי בחומר החקירה מצאתי קיומן של ראיות לכאורה ביחס לעבירות המיוחסות למשיב.

בבסיס חומר הראיות הודעת המתלונן על גניבת הרכב ב בין התאריך 16/1/2016 בסמוך לשעה 17:00 לתאריך 17/1/2016 בשעה 6:15, אז החנה את רכבו ברחוב האיילה 5 באר שבע.

צילומי הרכב ודו"ח מז"פ מלמדים על חבלה במנעול הדלת, עקירת המתנע (סוויץ) ומחשב רכב לא מקובע אשר בעזרתו הונע הרכב.

בהודעתה של ספיר לב, מאבטחת במחסום יתיר מיום 17.1.16, בשעה 7:45, היא מעידה כי ביום 17.1.2016 בשעה 04:10 לערך הגיע למחסום רכב ברלינגו מ.ר. 4505078. היא ביקשה מנהג הרכב אשר היה לבד ברכב את תעודת הזהות שלו, ולאחר שהנהג מסר לה את תעודת הזהות, שאלה אותו של מי הרכב וזה השיב לה הנהג כי הרכב של אחיו. משביקשה המאבטחת את רישיון הרכב, עשה הנהג עצמו מחפש את הרישיון ובתוך כדי כך, שילב להילוך אחורי ונסע לאחור תוך שהוא עולה על הדוקרנים, לא שועה לקריאות המאבטחים לעצור וברח בנסיעה חזרה לתוך שטח ישראל.

המאבטחת ספיר במזכר מיום 17.1.16 ( מסומן ד') מציינת ומבהירה כי הנהג אשר נתן לה את תעודת הזהות הוא אותו האדם אשר תמונתו בתעודת הזהות שנשארה בידה ופרטיו מופיעים בה.

בהודעתה מיום 17.1.16 בשעה 17:55 חוזרת על עיקר האמור ומאשרת את זיהוי המשיב כנהג שמסר לה את תעודת הזהות "נהג הרכב מסר לי את תעודת הזהות שלו ושמו יוסף אל אלפיניש ת.ז. 206251548 והאיש שמופיע בתעודת הזהות זה האיש שהיה ברכב" וראיתי שהתמונה בתעודת הזהות שמסר לי אותה הנהג תואמת את



**האדם** (עמ' 1 שורות 16-18).

המשיב בהודעתו מיום 22.1.16 מספר כי היה ביום 16.1.16 בחברון עם אמו, אך חזר לקראת שעות הערב, שאז נסע עם בן דודה בשם הייל אל עביית (להלן: **הייל**) ושהה אצלו עד למחרת בשעה 13:00 (ראה ע' 5 ש' 141-131), לשאלת החוקר האם יש לו מכשיר פלאפון, ענה המשיב כי יש לו, אך המכשיר אצל חבר בשם ווסים. החוקר פונה אל ווסים הנמצא בתחנה, והנ"ל מוסר שני טלפונים, שחור ואפור, המשיב קושר עצמו למכשיר השחור שמספרו הסלולרי 050-7550208 אשר אכן מצלצל שהחוקר מתקשר אליו, לגבי המכשיר השני, האפור, המשיב טוען כי הוא של אחיו ואינו יודע מה מספרו (ראה ע' 2-3 ש' 53-32).

הייל בהודעתו מיום 24.1.16, סותר לחלוטין ובנחישות את גרסת המשיב, הוא מאשר כי אכן המשיב שהה אצלו ללילה, אך היה זה בליל שישי (15.1.16) משעה 20:00 לעד לשבת (17.1.16) בשעה 09:00. (ראה ע' 2 ש' 40), בהמשך לשאלת החוקר, מחזק הייל את דבריו ומבהיר כי הוא זוכר היטב את התאריך שבו שהה המשיב אצלו (ראה ע' 2 ש' 54-57). כאשר החוקר מציין בפניו כי המשיב טוען ששהה אצלו בין שבת לראשון, עונה הייל נחרצות "**הוא שקרן**" (ע' 3 ש' 77).

בהמשך הודעתו, מסביר הייל כי התקשר למשיב אך האחרון לא ענה לו, לשאלת החוקר לאיזה מספר התקשר, ענה לו הייל "**054-9106253**" (ע' 3 ש' 87), ולשאלת החוקר האם רשום לו למי שיין המספר 050-7550208, ענה לו הייל כי זהו המספר של עבדללה, אח קטן של המשיב (ראה ע' 4-3 ש' 92-90).

הודעתו של הייל לגבי מספר הסלולרי של המשיב, נתמכת גם בהודעתו של ווסים טלאלקה (להלן: **ווסים**), אשר בהודעתו מיום 25.1.16 מוסר את המספר 054-9106253 כמספר הטלפון של המשיב, ואף מוסיף כי מספר זה נמצא בידי המשיב כשנתיים שלוש (ראה ע' 1-2 ש' 24-10).

נתון נוסף בתמיכה לאמור נמצא באיכון הטלפון הסלולרי של המשיב (054-9106253), הטלפון אוכן ביום 17.1.16 בשעה 04:10 בקירוב באזור מחסום מיתר.

בהודעתו של המשיב מיום 25.1.16, מעמת החוקר את המשיב עם גרסתו של הייל, אולם המשיב שומר על זכות השתיקה, כך גם כאשר החוקר מצלצל למספר 054-9106253, מספר הטלפון אשר גם הייל וגם ווסים מסרי כמספר הטלפון של המשיב, המכשיר האפור צלצל. ובהמשך, כאשר החוקר מטיח בפני המשיב כי מספר הסלולרי שלו אוכן במחסום מיתר במועד והשעה הרלוונטיים, דבק המשיב בזכות השתיקה.

5. מהמקובץ לעיל מצאתי קיומן של ראיות לכאורה באשר אלו נלמדות מהראיות הנסיבתיות החזקות עד מאוד, כאשר מנגד המשיב אינו מספק הסבר המניח את הדעת לגבי שאלות החוקרים ואף בוחר בזכות השתיקה. במהלך החקירה החוקרים הטיחו במשיב שוב ושוב את החשדות המיוחסים לו והמשיב מילא פיו מים. שתיקת המשיב היא בבחינת שטר ושוברו בצידו לא רק במישור הראייתי, אלא גם במישור של הליכי המעצר. הלכה פסוקה היא, כי נאשם שיש כנגדו ראיות לכאורה, אינו יכול ליהנות משני העולמות: גם לשתוק, על אף הנטל הרובץ עליו להפריך את חזקת המסוכנות,



וגם להשתחרר מהמעצר, על אף שנותר בחזקת מסוכן (בש"פ 7216/05 אגבריה נ. מדינת ישראל (23.8.05)). שתיקתו של חשוד מחזקת עמדת התביעה לצורך שלב המעצר. (בש"פ 970/04 סעדי נ. מדינת ישראל, לא פורסם (19.2.04)).

בהתייחס לטענת המשיב ובאת כוחו, כי תעודת הזהות שלו הושארה ברכב של אחיו, ראיד אל אפיניש (להלן: **ראיד**) וזה האחרון נגנב עובר לאירוע, מעבר לשאלות שמעלה התלונה כגון סמיכות הזמנים לאירוע, העובדה כי הרכב נמצא כבר למחרת (יום ראשון) בסמוך ע"י אי אלו אנשים ומן הרכב נלקחו תעודת הזיהוי של המשיב ומערכת סטריאו וכי המשיב לטענתו, שמע על הגניבה רק ביום ראשון בשעה 13:00 (ראה הודעתו של המשיב מיום 22.1.16 ע' 6 ש' 167-180), בעוד שמחקרי התקשורת מראים מספר שיחות לא מבוטל בין ראיד למשיב בין השעות 5:18 ל 6:25, הרי הודעותיה הבהירות עד מאוד של המאבטחת במחסום מיתר, ספיר לב אינן מתירות ספק כי המשיב הוא זה שמסר את תעודת הזהות שלו לידיה.

לא נעלמה מעיני טענת ב"כ המשיב בדבר קיומם של מחדלי חקירה, ככל שאלה קיימים מקומם להתברר בהליך העיקרי ואין בהן כדי להחליש את הראיות הלכאוריות בשלב המעצר. "**המקום הנכון לברור טענותיו של העורר בדבר הפגיעה בזכויותיו בחקירה ובדבר מחדלי החקירה בעניינו הוא במסגרת הדיונים בתיק העיקרי...**" (ראו בש"פ 834/11 יוסף קובודי נ' מדינת ישראל).

6. בהינתן קיומן של ראיות לכאורה, קמה עילת מעצר ואין מדובר בעילת מעצר בעוצמה נמוכה. בנסיבותיו של תיק זה סבורתני כי עצם המיוחס למשיב בכתב האישום הוא לכשעצמו מקים עילת מעצר, הגם שעבירות רכוש אינן מקימות עילת מעצר באופן סטטוטורי.

נקבע לא אחת בפסיקה, כי עבירות של גניבת רכב הן מסוג העבירות שיש בהן מסוכנות אינהרנטית נוכח הפוטנציאל להתפתחות אלימה, ראו בש"פ 45/10 מסראוה נ' מדינת ישראל.

עוד יש להוסיף לאמור את התחכום והתכנון המוקדם הנלמד ממעשיו הלכאוריים של המשיב, וזאת בניגוד לטענתה של ב"כ המשיב. מחומר החקירה עולה כי לצורך גניבת הרכב, מעבר להתפרצות לתוכו, נעשה שימוש במחשב רכב אשר הובא מבעוד מועד ובכך, הצליח המשיב להתגבר על מערכות ההגנה של הרכב ולגנוב אותו.

**ניתנה והודעה היום א' אדר א' תשע"ו, 10/02/2016 במעמד הנוכחים.**

**שוש שטרית , שופטת בכירה**

[פרוטוקול הושמט]

**החלטה**

עמוד 4



בהחלטה מפורטת היום קבעתי קיומן של ראיות לכאורה ובשים לב לנסיבות ביצוע העבירות המיוחסות למשיב, הימלטותו מהמחסום תוך שהוא מותיר אחריו תעודת זהות בידי המאבטחת ותפיסתו מאוחר יותר, התחכום שבגניבת הרכב ובכלל התפרצות וגניבת רכב כל אלה מקימים עילת מעצר ולא בעצמה נמוכה. לזאת יש להוסיף כי הגם שלמשיב אין הרשעות קודמות, גיליון ההרשעות מעלה פסק דין ללא הרשעה משנת 2013 בעבירות אותן ביצע בשנת 2011, עבירות של גניבה והתפרצות לבניין שאינו דירת מגורים.

יחד עם האמור, בית המשפט מצווה לבחון חלופת מעצר וזו הוצעה היום בדמות אמו ודודתו של המשיב. השתיים הביעו מחויבות לפקח על המשיב בביתה של אמו בפיקוחה ובסיועה של דודתו. החלופה המוצעת התרשמתי סבירה בנסיבות העניין ונראה כי תוכלנה למלא תפקידן כראוי. בהינתן האמור, אני מורה על שחרורו של המשיב בתנאים הבאים:

- א. המשיב ישהה ב"מעצר בית" מלא בכתובת: ברהט בשכונה 29 בית 166, ויהיה כל העת בהשגחה מלאה, תמידית ורציפה של אחת מבין הערבות הבאות: גב' אלאפיניש באסלה ת.ז. 030761381 וגב' אלאפיניש מירפת ת.ז. 040989329;
- ב. מובהר למשיב ולערבות הנוכחים כעת באולם, כי כל יציאה של המשיב את מקום מעצר הבית, או כל הישארות של המשיב שלא בנוכחות אחד מבין המשגיחות בצמוד אליו, יהוו הפרה של תנאי השחרור;
- ג. התייצבות לכל הדיונים בעניינו, וזאת בליווי אחת הערבות;
- ד. הפקדה בסך 5,000 ₪;
- ה. ערבות עצמית וערבות צד ג' של כל אחת מהערבות הנ"ל בסך 15,000 ₪ כל אחת;
- ו. לא יעמוד בתנאי השחרור, יעצר ויובא בפניי בתוך 48 שעות.

על ב"כ המשיב להבהיר למשיב ולערבות שוב את כל תנאי השחרור, לוודא כי הבינו אותם, וכן לוודא כי הללו הבינו היטב כי כל הפרה של תנאי מתנאי השחרור - יכול ותוביל הן למעצרו המחודש והן לחילוט הערבויות.

למשיב הודע בדבר מועד הדיון המקדמי בפני כב' ס. הנשיאה, השופט ברסלר-גונן, ביום 1.3.2016 בשעה 14:30 וכי עליו להתייצב בליווי אחת הערבות.

**ניתנה והודעה היום א' אדר א'  
תשע"ו, 10/02/2016 במעמד  
הנוכחים.  
שוש שטרית, שופטת בכירה**